

**ORZECZENIE
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH**

Warszawa, dnia 21 października 2019 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych
w składzie:

Przewodniczący	Członek GKO:	Sylwester Kuchnio
:		
Członkowie:	Zastępca Przewodniczącego GKO:	Michał Szczepan Jędrzejczyk
	Członek GKO:	Emil Kawa (spr.)
Protokolant:		Anna Jedlińska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych **Arkadiusza Babczuka**,

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 października 2019 r. odwołania Obwinionego (...), od orzeczenia Międzyresortowej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy ministrze właściwym do spraw administracji publicznej z dnia 19 czerwca 2019 r., sygn. akt: BMO-361-1-22/2018, którym uznano Obwinionego (...) - prowadzącego w czasie naruszenia dyscypliny finansów publicznych działalność gospodarczą pod firmą: (...), odpowiedzialnym za naruszenie dyscypliny finansów publicznych określone w art. 13 pkt 8 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, polegające na niedokonaniu w terminie, tj. w dniach od 13 do 26 października 2015 r. zwrotu środków w wysokości 9.920,00 zł powiększonych o należne odsetki, otrzymanych na realizację projektu, pn. „Zwiększenie udziału eksportu oraz zintensyfikowanie powiązań z zagranicznymi partnerami”, finansowanego z udziałem środków unijnych, na podstawie umowy o dofinansowanie nr (...) z dnia 11 marca 2010 r., zawartej pomiędzy Polską Agencją Rozwoju Przedsiębiorczości a (...) prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą: (...), po tym jak decyzja o zwrocie środków nr DWI.6.12.26.014.09.2015.BŚ(13548) z dnia 23 września 2015 r. stała się ostateczna, tj. naruszenie art. 207 ust. 1 pkt 2 ustawy o finansach publicznych

Sygn. akt BDF1.4800.73.2019

oraz wymierzono Obwinionemu karę pieniężną w wysokości 975,00 zł i obciążono obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania na rzecz Skarbu Państwa w wysokości 327,81 zł,

orzeka

na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1440), utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie.

Pouczenie:

Orzeczenie niniejsze jest prawomocne w dniu jego wydania. Na niniejsze orzeczenie – w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia – służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Głównej Komisji Orzekającej.

UZASADNIENIE

Międzyresortowa Komisja Orzekająca w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy ministrze właściwym do spraw administracji publicznej (dalej: „Komisja”) orzeczeniem z dnia 19 czerwca 2019 r., sygn. akt: BMO-361-1-22/2018, uznała Obwinionego (...) - prowadzącego w czasie naruszenia dyscypliny finansów publicznych działalność gospodarczą pod firmą: (...), odpowiedzialnym za naruszenie dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 13 pkt 8 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, polegające na niedokonaniu w terminie, tj. w dniach od 13 do 26 października 2015 r. zwrotu środków w wysokości 9 920,00 zł powiększonych o należne odsetki, otrzymanych na realizację projektu, pn. „Zwiększenie udziału eksportu oraz zintensyfikowanie powiązań z zagranicznymi partnerami”, finansowanego z udziałem środków unijnych, na podstawie umowy o dofinansowanie nr (...) z dnia 11 marca 2010 r., zawartej pomiędzy Polską Agencją Rozwoju Przedsiębiorczości, a (...) prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą: (...). Uznając winę Obwinionego Komisja na podstawie art. 31 ust. 1 pkt 3 w związku z art. 26 ust. 3 uoondfp wymierzyła (...) karę pieniężną w wysokości 975,00 zł oraz zobowiązała Obwinionego do zwrotu na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowanych kosztów postępowania w kwocie 327,81 zł.

Na podstawie zgromadzonych i zweryfikowanych dowodów Komisja ustaliła, że miało miejsce naruszenie dyscypliny finansów publicznych, o którym mowa w art. 13 pkt 8 uoondfp, opisane we wniosku o ukaranie z dnia 8 maja 2018 r, sygn. akt Nr BMP-360-2-9/2018/JS. Zgodnie z art. 207 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 869) (dalej „ufp”), w przypadku, gdy środki przeznaczone na realizację programów finansowanych z udziałem środków unijnych są wykorzystane niezgodnie z

Sygn. akt BDF1.4800.73.2019

przeznaczeniem, wykorzystane z naruszeniem procedur, o których mowa w art. 184 ufp, pobrane nienależnie lub w nadmiernej wysokości - podlegają zwrotowi przez beneficjenta wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych, liczonymi od dnia przekazania środków w terminie 14 dni od dnia doręczenia ostatecznej decyzji, o której mowa w ust. 9, na wskazany w decyzji rachunek bankowy.

Przepis art. 13 ust. 8 uondfp stanowi, że naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest niedokonanie w terminie lub w należnej wysokości zwrotu kwoty środków publicznych lub środków przekazanych ze środków publicznych, związanych z realizacją programów lub projektów finansowanych z udziałem środków unijnych lub zagranicznych.

Komisja uznała, że wszystkie przesłanki, aby uznać opisany czyn za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, o którym mowa w art. 13 pkt 8 uondpf, zostały spełnione. Udzielone Obwinionemu – panu (...) dofinansowanie na realizację ww. projektu w wysokości 9.920 zł, była to w części dotacja celowa, zaś w części środki unijne związane z realizacją projektu w ramach Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka 2007 – 2013.

Podstawą do zwrotu środków była decyzja PARP z dnia 23 września 2015 r., nr DWI.6.12.26.014.09.2015.BŚ(13548), określająca kwotę podlegającą zwrotowi i termin od którego nalicza się odsetki, oraz sposób zwrotu środków, wydana na podstawie art. 207 ust. 1 pkt 2 oraz ust. 9 ustawy o finansach publicznych.

Komisja ustaliła w sposób bezsporny, że decyzja PARP została odebrana przez Obwinionego w dniu 28 września 2015 r., a po upływie czternastu dni, tj. w dniu 13 października 2015 r., decyzja ta stała się ostateczna. Tym samym Obwiniony według oceny Komisji był zobowiązany zgodnie z art. 207 ust. 1 ufp do zwrotu otrzymanego dofinansowania i odsetek w terminie 14 dni od dnia doręczenia ostatecznej decyzji, tj. w okresie od 13 do 26 października 2015 r. Ponieważ jednak Obwiniony nie dokonał w tym terminie zwrotu powyższych środków, w ocenie Komisji w dniu 27 października 2015 r. naruszył przepisy art. 207 ust. 1 ufp, co jest naruszeniem dyscypliny finansów publicznych, o którym mowa w art. 13 pkt 8 uondfp.

Podstawą uznania Obwinionego za zobowiązanego do zwrotu udzielonego dofinansowania był fakt niewłaściwego przeprowadzenia procedury wyboru dostawcy usług w zakresie objętym umową o dofinansowanie. Komisja uznała także, że w świetle zgromadzonego materiału dowodowego Obwiniony był jedyną osobą zobowiązaną na podstawie § 3 ust. 1 umowy o dofinansowanie do zrealizowania ww. projektu z należytą starannością, zgodnie z umową i jej załącznikami, a w szczególności z opisem zawartym we wniosku o dofinansowanie, stanowiącym załącznik do umowy. Obwiniony był również zobowiązany do przedstawienia, na podstawie § 13 ust. 2 umowy o dofinansowanie na żądanie Instytucji

Sygn. akt BDF1.4800.73.2019

Wdrażającej lub wskazanym przez nią podmiotom, co najmniej trzech ofert złożonych przez potencjalnych dostawców usług (o ile na rynku istnieje trzech dostawców usług) w odpowiedzi na zapytanie ofertowe, skierowane do nich przez Obwinionego, jako Beneficjenta. Ponieważ Obwiniony jako Beneficjent nie przedstawił dokumentacji potwierdzającej wysłanie zapytania ofertowego do co najmniej trzech potencjalnych wykonawców usługi związanej z wykonaniem Planu Rozwoju Eksportu i nie przedstawił co najmniej trzech ofert, tym samym naruszył § 13 ust. 2 umowy o dofinansowanie i procedurę określoną w przedmiotowej umowie obowiązującą przy wykorzystaniu środków publicznych związanych z realizacją projektu finansowanego z udziałem środków unijnych, czym naruszył art. 184 ust. 1 ufp. W konsekwencji powyższych zaniechań i zaniedbań nałożono na Obwinionego korektę finansową w wysokości 100% kwoty dofinansowania i wezwano do zwrotu środków w wysokości otrzymanego dofinansowania, tj. 9.920 zł. Nadto Komisja uznała także, że Obwiniony ponosi odpowiedzialność na podstawie art. 4a pkt 2 uondfp, a więc nie tylko z tytułu nieprawidłowego gospodarowania środkami unijnymi lub zagranicznymi, czy też ich wykorzystywania, lecz wprost za naruszenie dyscypliny finansów publicznych określone w art. 13 uondfp.

Wymierzając karę Obwinionemu Komisja uznała, że w przedmiotowej sprawie, biorąc pod uwagę zachowanie Obwinionego po popełnieniu naruszenia, kiedy mógł bez zbędnej zwłoki zwrócić pobrane dofinansowanie, a tego nie uczynił, nie zachodzą okoliczności łagodzące i wymierzyła mu karę pieniężną w wysokości 0,25 przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w 2015 r., tj. 975 zł, uznając ją za adekwatną do ustalonego stanu faktycznego w sprawie.

Od tego orzeczenia Komisji, Obwiniony wniósł odwołanie do Głównej Komisji Orzekającej w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych (dalej: GKO”).

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie:

- art. 4a pkt 2 w związku z art. 13 pkt 8 uondfp, polegające na przyjęciu odpowiedzialności Obwinionego, w sytuacji gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że co najmniej od 2012 roku środkami przekazanymi na podstawie przedmiotowej umowy dysponowała spółka (...), nie zaś;
- art. 19 ust. 2 w związku z art. 23 ust. 2, art. 76 ust. 3 oraz art. 89 ust. 1 uondfp, poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłego lub zespołu biegłych na okoliczność poczytalności Obwinionego w czasie popełnienia zarzucanego mu czynu, w sytuacji gdy w sprawie pojawiły się wątpliwości co do stanu zdrowia psychicznego i nie zostały wyjaśnione za pomocą jakichkolwiek dowodów;
- art. 31 ust. 1 w związku z art. 34a uondfp, poprzez nałożenie kary pieniężnej, w sytuacji gdy kwota naruszenia dyscypliny finansów publicznych nie była znaczna, a

Sygn. akt BDF1.4800.73.2019

więc karą odpowiednią zgodnie z powyższymi przepisami oraz dyrektywami wymiaru kar, była ewentualnie kara upomnienia.

Mając na uwadze powyższe, wniósł o:

- uchylenie w całości zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie od zarzucanego czynu Obwinionego, względnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i umorzenie postępowania lub przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania,
- w przypadku niekorzystnego rozstrzygnięcia, wniósł o nieobciążanie Obwinionego kosztami postępowania odwoławczego.

Uzasadniając podniesione zarzuty podał, że zgodnie z art. 4a pkt 2 uondfp w zw. z art. 13 pkt 8 uondfp, odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych podlegają osoby zobowiązane do realizacji projektu finansowanego z udziałem środków unijnych lub zagranicznych, którym przekazano środki publiczne przeznaczone na realizację tego projektu lub które wykorzystują takie środki. Natomiast w tej sprawie - co Obwiniony, jak podał, podnosił wielokrotnie - wystąpiła sytuacja, że przedsiębiorstwo (...) zostało w 2012 roku wniesione aportem w całości do przedsiębiorstwa (...), co potwierdza złożony do akt sprawy akt notarialny. Od 2012 roku więc, a więc w czasie wykonywania projektu, zgodnie z umową to

(...) dysponował przekazanymi środkami unijnymi, a więc ewentualna odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych powinna zostać przypisana właśnie organom tego przedsiębiorstwa, a nie Obwinionemu. Co więcej, prowadzona przez Obwinionego działalność gospodarcza została wykreślona z rejestru właśnie w 2012 roku, co dodatkowo potwierdza, że od 2012 roku jedynym podmiotem, któremu można byłoby przypisać odpowiedzialność jest spółka MEDIQUAL.

Nadto dodał, że naruszeniem przepisów postępowania było nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłego lub biegłych, którzy dokonaliby oceny poczytalności Obwinionego w czasie popełnienia czynu. Okoliczność polegająca na korzystaniu z leczenia psychiatrycznego przez Obwinionego miała przez Komisję zostać wyjaśniona, jednakże poprzestano na zobowiązaniu obrońcy do przedłożenia dokumentów. Stanowi to naruszenie przepisów postępowania i w konsekwencji prowadzi do konieczności zmiany lub uchylenia zaskarżonego orzeczenia, dopiero po przeprowadzeniu stosownych dowodów. W tym zakresie podkreślił, że zgodnie z art. 76 ust. 3 uondfp, niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść obwinionego. Skoro więc poczytalność Obwinionego, a w konsekwencji możliwość przypisania winy, budziła wątpliwości, nierozstrzygnięcie tej okoliczności za pomocą przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego/biegłych sprawiło, że bezpodstawnym było uznanie (...) za winnego.

Sygn. akt BDF1.4800.73.2019

Składający odwołanie o zarzucił także „naruszenie przepisów dotyczących rodzajów kar oraz ich wymierzenia”. Wskazał, że stosownie do treści art. 31 ust. 1 uondfp karami za naruszenie dyscypliny finansów publicznych są upomnienie, nagana, kara pieniężna oraz zakaz pełnienia funkcji związanych z dysponowaniem środkami publicznymi. Mając na uwadze okoliczności, a także wysokość kwoty, której dotyczy zarzucany Obwinionemu czyn, zasadnym było w przypadku uznania za winnego, nałożenie kary upomnienia lub nagany, nie zaś kary pieniężnej. Zgodnie z art. 34a ustawy, karę pieniężną albo karę nagany można wymierzyć w szczególności w przypadku naruszenia dyscypliny finansów publicznych, którego stopień szkodliwości dla finansów publicznych jest znaczny, co zdaniem Obwinionego nie miało miejsca w tym przypadku.

Reasumując swoje stanowisko stwierdził, że w ocenie Obwinionego aktualny pozostaje pogląd, że środki przekazane pierwotnie Tomaszowi Cieślikowi, a następnie przekazane w całości (...). wydane zostały prawidłowo, podobnie jak w przypadku pozostałych środków pozyskanych z tytułu innych umów o dofinansowanie .

Główna Komisja Orzekająca po przeprowadzeniu rozprawy uznała, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie i dlatego orzeczenie Komisji I instancji zostało utrzymane w mocy.

Rozprawa przed GKO odbyła się z udziałem Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych oraz z udziałem obrońcy Obwinionego. Obwiniony (...) nie stawiał się na rozprawę. Obrońca oświadczył, że Obwiniony posiada wiedzę, że w dniu 21 października 2019 roku ma odbyć się rozprawa przed GKO i ma go reprezentować ustanowiony – obecny na rozprawie pełnomocnik. Obrońca nadto oświadczył, że jego zdaniem brak jest przeszkód formalnych do rozpoznania we wskazanym terminie wniesionego odwołania.

Przystępując do rozpatrzenia sprawy GKO, zgodnie z ustawowym obowiązkiem wynikającym z art. 24 ust. 1 uondfp, dokonała porównania stanu prawnego w czasie popełnienia czynu ze stanem prawnym obowiązującym w czasie orzekania.

Zgodnie z art. 24 ust. 1 uondfp komisja winna ustalić stany prawne obowiązujące w czasie popełnienia zarzucanych Obwinionym czynów oraz stany prawne obowiązujące w czasie orzekania o odpowiedzialności za naruszenie uondfp. Wskazać należy, że jeżeli w czasie orzekania w sprawie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia tego naruszenia to stosuje się ustawę nową z tym, że należy stosować ustawę obowiązującą w czasie popełnienia naruszenia, jeżeli jest ona

Sygn. akt BDF1.4800.73.2019

względniejsza dla sprawcy. W przedmiotowej sprawie brak jest zmiany przepisów prawa w zakresie obejmującym zarzut postawiony Obwinionemu.

Rzecznik w zaprezentowanym stanowisku wniósł o oddalenie odwołania i utrzymanie zaskarżonego orzeczenia w mocy wskazując, że fakt popełnienia przez Obwinionego naruszenia dyscypliny finansów publicznych oraz wina Obwinionego, w świetle ustaleń Komisji I instancji nie budzi wątpliwości.

Na wstępie rozważań i oceny zasadności zarzutów podniesionych w odwołaniu, GKO uznaje poczynione przez Komisję ustalenia w zakresie stanu faktycznego i prawnego za właściwe i przyjmuje je jako własne. Tym samym nie wymagają one uzupełnienia o nowe dowody. Nadto obrońca nie złożył wniosku o uzupełnienie materiału dowodowego.

Przechodząc do oceny zarzutu odwołania Obwinionego w zakresie naruszenia art. 13 ust. 8 i 4 ust. 2 uoondfp wskazać należy kilka okoliczności stanu faktycznego mającego zasadnicze znaczenie dla wydania orzeczenia w przedmiotowej sprawie. Poza sporem jest kwestia, że Obwiniony na podstawie umowy z dnia 11 marca 2010 r. nr (...) zawartej z PARP na dofinansowanie realizacji projektu pn. „Zwiększenie udziału eksportu oraz zintensyfikowanie powiązań z zagranicznymi partnerami” pozyskał środki zewnętrzne na realizację tego przedsięwzięcia. Maksymalna kwota dofinansowania, zgodnie z § 5 ust. 1 umowy o dofinansowanie, miała wynosić i w rzeczywistości wyniosła 9 920 zł. W dniu 26 listopada 2012 r. Regionalna Instytucja Finansująca – (...), zwana dalej „RIF”, działając w imieniu PARP, przeprowadziła kontrolę po zakończeniu realizacji projektu oraz po dokonaniu płatności na rzecz Beneficjenta - Obwinionego, w celu sprawdzenia efektu rzeczowego w miejscu realizacji projektu. W toku kontroli ustalono że Obwiniony nie przedstawił dokumentacji dotyczącej wyboru wykonawcy potwierdzającej wysłanie zapytań ofertowych do co najmniej trzech potencjalnych wykonawców oraz nie przedstawił co najmniej trzech pozyskanych ofert, a tym samym naruszył § 13 ust. 2 umowy. Wobec powyższego wyniku kontroli, PARP w dniu 20 września 2013 r. skierowała do Obwinionego pismo zawierające podsumowanie ustaleń z kontroli oraz wzywające do zwrotu kwoty dofinansowania w wysokości 9 920,00 zł wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych. Wobec braku zwrotu środków, PARP w dniu 23 września 2015 r. wydała decyzję nr DWI.6.12.26.014.09.2015.BŚ(13548) na podstawie art. 207 ust. 1 pkt 2 oraz ust. 9 ufp, określającą kwotę przypadającą do zwrotu tj. 9 920 zł, wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych, liczonymi od dnia przekazania środków.

Wobec braku skutecznego odwołania się od wydanej decyzji, decyzja PARP w dniu 13 października 2015 r. stała się ostateczna. W związku z tym Obwiniony w terminie 14 dni, tj. w okresie od 13 do 26 października 2015 r. powinien był zwrócić otrzymane dofinansowanie wraz z odsetkami, czego nie uczynił. Wobec powyższego za dzień naruszenia dyscypliny

Sygn. akt BDF1.4800.73.2019

finansów publicznych, o którym mowa w art. 13 pkt 8 uoondfp, należy uznać 27 października 2015 r.

Podstawowym argumentem mającym uzasadniać niedokonanie zwrotu ww. kwoty na rzecz PARP był według Obwinionego fakt, że Obwiniony wniósł firmę w 2012 roku, dla której zostało przyznane dofinansowanie, tj. (...), aportem, w całości do przedsiębiorstwa (...), co wynika z załączonego do akt sprawy aktu notarialnego. Tym samym - zdaniem Obwinionego - to Zarząd (...), a nie (...), powinien ewentualnie odpowiadać za prawidłowe wykorzystanie pobranego dofinansowania.

Dodać należy, że art. 13 ust. 8 uoondfp stanowi, że naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest niedokonanie w terminie lub w należytym wysokości zwrotu kwoty środków publicznych lub środków przekazanych ze środków publicznych, związanych z realizacją programów lub projektów finansowanych z udziałem środków unijnych lub zagranicznych. Materialno-prawnym przepisem odnoszącym się do powyższego naruszenia dyscypliny finansów publicznych jest art. 207 ust. 1 ufp, według którego: w przypadku gdy środki przeznaczone na realizację programów finansowanych z udziałem środków unijnych są wykorzystane niezgodnie z przeznaczeniem, wykorzystane z naruszeniem procedur, o których mowa w art. 184, pobrane nienależnie lub w nadmiernej wysokości, podlegają zwrotowi przez beneficjenta wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych, liczonymi od dnia przekazania środków, w terminie 14 dni od dnia doręczenia ostatecznej decyzji.

Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia, zdaniem GKO stwierdzić trzeba, że Obwiniony mimo prawomocnej decyzji o zwrocie wskazanej w decyzji kwoty, takiego zwrotu nie dokonał. Nadto dodać należy, że zgodnie z § 3 ust. 1 umowy o dofinansowanie Obwiniony był jedyną osobą zobowiązaną do zrealizowania ww. projektu z należytą starannością zgodnie z umową i jej załącznikami, w szczególności z opisem zawartym we wniosku o dofinansowanie, stanowiącym załącznik do umowy. Ponadto zgodnie z § 3 pkt 4 umowy z PARP zostało ustalone, że „Beneficjent zobowiązuje się w okresie realizacji projektu oraz do dnia zakończenia okresu trwałości projektu, do nieprzenoszenia na inny podmiot praw i obowiązków wynikających z niniejszej umowy, bez uprzedniej zgody Instytucji Wdrażającej”. Wskazać należy także, że z treści umowy przenoszącej firmę Obwinionego do (...) nie wynika, iż wniesione aportem zostają przeniesione wszelkie prawa i obowiązki związane z otrzymaniem przez Obwinionego dofinansowania, a wskazane są tylko składniki majątkowe determinujące funkcjonowanie tejże firmy. W tym stanie rzeczy GKO uznała, że Obwiniony zarówno nie miał prawa w okresie realizacji projektu przenoszenia praw i obowiązków związanych z dofinansowaniem na inny podmiot. Zauważyć należy także, że z literalnego

Sygn. akt BDF1.4800.73.2019

brzmienia umowy przenoszącej własność firmy Obwinionego do (...). nie wynika, że takie przeniesienie wszelkich praw i majątku w rzeczywistości nastąpiło.

Tym samym GKO uznała, że jedynym zobowiązanym do rozliczenia otrzymanego dofinansowania i wykazania zrealizowania projektu była osoba Obwinionego. Nadto GKO wskazuje, że nawet w sytuacji braku ww. zapisów umowy Beneficjenta z PARP, to i tak był zobowiązany do rozliczenia się z otrzymanego dofinansowania w oparciu o przepis art. 55⁽⁴⁾ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. (Dz. U. z 2019 r. poz. 1145 ze zm.) (dalej „kc”). Zgodnie z tym przepisem ”Nabywca przedsiębiorstwa lub gospodarstwa rolnego jest odpowiedzialny solidarnie ze zbywcą za jego zobowiązania związane z prowadzeniem przedsiębiorstwa lub gospodarstwa, chyba że w chwili nabycia nie wiedział o tych zobowiązaniach, mimo zachowania należytej staranności. Odpowiedzialność nabywcy ogranicza się do wartości nabytego przedsiębiorstwa lub gospodarstwa według stanu w chwili nabycia, a według cen w chwili zaspokojenia wierzyciela. Odpowiedzialności tej nie można bez zgody wierzyciela wyłączyć ani ograniczyć”. Reasumując, wskazać należy że ww. przepis kc stanowi, że jeśli zbywane jest przedsiębiorstwo lub zorganizowana część przedsiębiorstwa, to należy mieć na uwadze, iż nabywca nabywa wierzytelności, natomiast jedynie przystępuje do zobowiązań za które ponosi odpowiedzialność solidarną ze zbywcą. Takie ukształtowanie instytucji zbycia przedsiębiorstwa ma na celu jak najlepsze zabezpieczenie interesu wierzycieli, którzy mogliby zostać pokrzywdzeni czynnością zbycia przedsiębiorstwa na rzecz podmiotu, który znacznie zmniejsza prawdopodobieństwo zaspokojenia ich roszczeń.

Tym samym GKO uznała, że Obwinionemu (...) można przypisać winę za niespłacenie zobowiązania w wysokości 9.920,00 zł plus odsetki w terminie określonym w decyzji, tj. w dniach od 13 do 26 października 2015 r., co skutkuje popełnieniem naruszenia, określonego w art. 13 pkt 8 uodnfp.

W zakresie drugiego zarzutu odwołania Obwiniony wskazał na naruszenie przez Komisję art. 19 ust. 2 w związku z art. 23 ust. 2, art. 76 ust. 3 oraz art. 89 ust. 1 uodnfp, poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłego lub zespołu biegłych, na okoliczność poczytalności Obwinionego w czasie popełnienia zarzucanego mu czynu, w szczególności w sytuacji, gdy w sprawie pojawiły się wątpliwości co do stanu zdrowia psychicznego Obwinionego, a kwestie te nie zostały wyjaśnione za pomocą jakichkolwiek dowodów.

GKO uznaje powyższy zarzut wobec ustaleń Komisji za niezasadny. Podkreślić należy, co wynika z protokołów rozpraw przed Komisją, że Komisja w sposób pełny zamierzała wyjaśnić ewentualną kwestię niepoczytalności Obwinionego przy podejmowaniu decyzji w zakresie zawierania umowy o dofinansowanie projektu, jego realizacji, itd. Komisja miała na względzie fakt, że zgodnie z art. 19 ust.2 uodnfp odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów

Sygn. akt BDF1.4800.73.2019

publicznych ponosi osoba, której można przypisać winę. Stan niepoczytalności wyłącza możliwość przypisania danej osobie odpowiedzialności z poczynione działania lub zaniechania. Niepoczytalność jest to nienormalny stan psychiki, w którym możliwość rozpoznania znaczenia czynu lub kierowania własnym postępowaniem jest wyłączona.

W celu wyjaśnienia tej kwestii Komisja, w nawiązaniu do pisma Obwinionego złożonego do Zastępcy Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych w dniu 13 kwietnia 2019 roku, w którym podał, że korzystał z leczenia psychiatrycznego, podjęła czynności zmierzające do wyjaśnienia tej kwestii, a w szczególności do ustalenia podstaw w oparciu, o które możliwe byłoby ustalenie, iż u Obwinionego mógł wystąpić określony stan chorobowy. Wobec powyższego Komisja zobowiązała obrońcę Obwinionego do przedstawienia w tym zakresie jakiegokolwiek dokumentacji mogącej uprawdopodobnić podnoszony zarzut. Taka dokumentacja pomimo odroczenia rozprawy i dania czasu Obwinionemu na jej zebranie i przedstawienie nie została złożona do Komisji. Wobec powyższego GKO uznaje za prawidłowe stanowisko Komisji, w którym uznała, że brak jest podstaw do uznania, iż Obwiniony miał wyłączoną świadomość kierowania własnym postępowaniem w związku z ewentualnym korzystaniem leczenia psychiatrycznego. Podkreślić należy, że sam fakt leczenia psychiatrycznego nie może być utożsamiany z stanem wyłączającym możliwość rozpoznania znaczenia czynu lub pokierowania swym postępowaniem.

Wobec braku złożenia jakiegokolwiek dokumentacji w powyższym zakresie nie było podstaw do rozważania przez Komisję potrzeby przeprowadzenia dodatkowych dowodów w tym zakresie. Również na rozprawie przed GKO nie został złożony w tej sprawie jakikolwiek dokument. W tej sytuacji GKO uznała, że biorąc pod uwagę powyższy brak wykazania przy pomocy dokumentacji medycznej, lub zaświadczenia Poradni, mogących chociażby uprawdopodobnić stan choroby psychicznej Obwinionego, zasadne było nieuznanie w tym zakresie argumentacji odwołania. Podkreślić należy, że również w odwołaniu do GKO oprócz zarzutu nieprzeprowadzenia dowodu z opinii biegłego na okoliczność poczytalności Odwołującego w trakcie popełnienia naruszenia dyscypliny finansów publicznych, sam Obwiniony nie przedstawił, ani nie wskazał jakiegokolwiek dowodu/pisma potwierdzającego fakt korzystania z leczenia psychiatrycznego.

Reasumując powyższe GKO nie uznała - w kontekście realizacji norm z art. 23 ust. 2 uoandfp, a więc stanu choroby psychicznej lub innego zakłócenia czynności psychicznych - wystąpienia u Obwinionego stanu chorobowego, który mogłyby uniemożliwić mu w czasie dokonania czynu naruszenia dyscypliny finansów publicznych, rozpoznanie jego znaczenia lub pokierowanie swoim postępowaniem.

Sygn. akt BDF1.4800.73.2019

Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia i rozważania GKO uznała, że Obwiniony ponosi odpowiedzialność na podstawie art. 4a pkt 2 uondfp, a więc nie tylko z tytułu nieprawidłowego gospodarowania środkami unijnymi lub zagranicznymi, czy też ich wykorzystywania, lecz wprost za naruszenie dyscypliny finansów publicznych określone w art. 13 uondfp. Nadto sposób działania Obwinionego świadczy o niedochowaniu staranności, która powinna być wymagana od osób prowadzących działalność w obrocie gospodarczym, a w szczególności w sytuacji korzystania ze środków publicznych w sytuacji, kiedy Obwiniony jako jedyny podmiot był zobowiązany do właściwego przeprowadzenia postępowania na wybór wykonawcy, a także do przedłożenia dokumentów do rozliczenia się z pobranej dotacji.

W tej sytuacji wymierzona Obwinionemu przez Komisją kara pieniężna w wysokości 0,25 przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w 2015 r., tj. 975 zł (a więc najniższa z możliwych kara pieniężna), jest adekwatna do okoliczności, w jakich został popełniony czyn naruszenia dyscypliny finansów publicznych oraz do stopnia zawinienia Obwinionego. GKO nie znalazła podstaw do zamiany wymierzonej kary pieniężnej na karę nagany lub upomnienia o co wnosił Obwiniony.

Na zakończenie należy wyjaśnić, odnosząc się do wniosku Obwinionego o nieobciążanie go kosztami postępowania odwoławczego, że przypisanie odpowiedzialności wiąże się z koniecznością obciążenia Obwinionego zryczałtowanymi kosztami postępowania (art. 167 ust. 1 uondfp), ale koszty te nie są zwiększane w przypadku prowadzenia postępowania w drugiej instancji. Dlatego wysokość orzeczonych kosztów postępowania, które ma uiścić Obwiniony, nie została zmieniona.

Biorąc pod uwagę powyższe GKO orzekła, jak w sentencji.